

Αύξησης όμως του αριθμού των λαχείων, θα 'πῃ ἀπλούστατα νέα ἀφαίμαξις τῶν βαλαντιῶν τοῦ λαοῦ.

Λοιπὸν ἀφαίρει διακόσιες, ἃς ποῦμε, χιλιάδες ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, φορτῶναι τριακόσιες χιλιάδες στὴν καμπούρα τοῦ λαοῦ. κάνει αὐτὸς τὴν δουλίτσα του, παίζει τὴν ρεκλαμίτσα του, κι' ὁ λαὸς ποῦ πληρώνει τὰ ἐξοδα τῆς θεατρικῆς αὐτῆς παραστάσεως, χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς, διότι πιστεύει ὅτι ἡ παράστασις εἶνε δωρεάν.

Κ' ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ γίνονται στὴν Βουλὴν καὶ διὰ τῆς Βουλῆς, ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ, ὡς ἐπαῶδον, τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ Σουρῆ :

... Καὶ δὲν εἴμαιν γιὰ γέλοια
παρὰ μόν' ὁ Φαουλάης,
τῆς γκαμήλας τὰ κουρέλια
κι' οἱ πατέρες τῆς Βουλῆς !

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

IV

Πάνω στὸ γλῆντι ἐπίστεφα
πὼς σέκανα δική μου.
Κι' ὅταν τὸ γλῆντι ἐπέλειωθε
σέβωπα, ξανθὴ μου :

— Ἐὖ μάγαπῆς : ἔμ' εἰσοῦμε
πάντα λοιπὸν μαζί !
Καὶ βοῦπες ἀγρομένη :

— Ἀγάπη ἄποκ' ἡμάτιν
μὴ νύχτα μόν' εἶ
καὶ τὴν αἰγὴν πεθαίνει.

V

Πίστεψέ σ' ὅτι οἱ ἔλεω
κι' ἄν σου 'πῶ ὅτι γιὰ σένα
θε νὰ πάρω τὰ βουναί,

Πίστεψέ το ! Τίς ἡμέρες
τι ἔγλεντιοῦ καὶ τῆς χαρῆς
Μέσ' τοῖς ἄλλοις μασκαράδες
εἶν' κι' ὁ Ἔρωσ μασκαράς.

VI

Φιλόσοφε, τί γάνεσαι :
τὸν νοῦ σου τί ζαλίζεις :
Τὸ πρῶδλημα τὸ ἄλυτο
νὰ λύσῃς τί πασκίζεις :

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗ ΓΥΑΛΑ

Ἡ κυρία σύζυγός μου ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅτι ἡ οἰκογένειά ἐφείλει νὰ ὑποδεχθῇ εὐπρεπῶς τὸν Καρνάβαλον. Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ, ἡ ἑποικία ἐξεδηλώθη μὲ τόνον διαταγῆς, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν μελωδικωτάτων χειλιῶν τῆς δυστυχῶς τὴν τελευταίαν ὥραν, τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι, καὶ ἡ Ἐπιμηλητεία, ἡ ὁποία εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίστασιν ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τοῦ ἐξιστοῦ ὑποκειμένου μου, ἀνέλαθε νὰ παρασκευάσῃ τὰ τῆς Οὐριμθευτικῆς ἐξόδου. Τὰ θέματα τὰ ὁποία ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον ἐπιμηλητεῖαν πρὸς λύσιν ἦσαν τὰ ἐξῆς δύο.

Πρῶτον. Νὰ εὐρεθῇ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ παρακολουθῆται ἡ οἰκογένειά τὴν διέλευσιν τῶν ἡμερῶν, χωρὶς τὸ μέρος αὐτὸ νὰ εὐρίσκειται οὔτε ἐπὶ ἐξόδου, διὰ τὸν φόβον γαρρυμοστακισματός, οὔτε ἐπὶ ἐξόδου διὰ τὸν φόβον κρυολογήματος, οὔτε ἐπὶ τοῦ δρόμου διὰ τὸν φόβον τσαλαπατήματος, οὔτε ἐπὶ ἀμάξης διὰ τὴν φοικὴν τῆς ἀραιμάξεως. Δεύτερον. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ν' ἀγορασθοῦν καὶ ν' ἀπο-

Μι' ἀποκρῆν εἶν' ἡ ζωή,
τὴ μάσκα δλοὶ φοροῦμε,
Κ' ἕνα τρανὸν Καρνάβαλο
— τὸν Χάρο — καρτεροῦμε !

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ἜΡΡΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΨΙΜΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ὅταν εἰς παιδί ἐς καιροῖς, ὅταν ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶχε σημεῖώσει τὴν πρώταν αἰτοῦ πρωθυπουργίαν, τὴν πρώτην ἐπιστολαίαν, μετὰ Κ. ἔτρας καὶ ἀποκλεισμοῦ, ἔρριπτε δὲ τῆς κλεῖδας τῶν ὑπουργείων εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὁ Τρικοῦπας ἀναλαμβάνων τὰς ἡνίας τοῦ κράτους κατὰ τὴν κρισιμότηταν τοῦ ἔθνικοῦ βίου ἐποχῆς, δὲν περιορίσθη μόνον νὰ ἀποσοβῆ τὴν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐξῆσε διὰ νὰ ἀποσοβῆ κατὰ τὸ 1897, ἀλλ' ἐπελήθη τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἰσχυρῶν μεταρρυθμίσεων.

Μία τοῦτων ἦτο καὶ ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν εἰς 150, τὴν ὁποίαν μετὰ περιωριστῆς προθυμίας ἐψήφισεν ἡ κοινοβουλευτικὴ Βουλὴ τῆς 7ης Ἀπριλίου.

Διότι μετὰ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος ὄλων τῶν ἔθνων τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς Γαλλίας, ὅπου εἰς βουλευτικῆς ἀναλογεῖ εἰς 70,000 κατοίκους, μέχρι τῆς Ρουμανίας, ὅπου ἕναν ἐκλέγουσιν 45,000 κάτοικοι, καὶ τῆς Σουηδίας, ὅπου ἐκλέγουν ἕνα 30,000, ἡμεῖς μόνον εἴμεθα τὸ πλεονεκτήτερον ἔθνος εἰς βουλευτικῆς, ἐκλέγοντες ἕνα ἐπὶ 10,000.

Καὶ εἶχε σκεφθῆ ὁ Τρικοῦπας, ὅτι ἂν οἱ 250, ὅσοι ἀπετέλουν τὴν τότε Βουλὴν, περιορίζοντο εἰς 150, ὄχι μόνον ἠθέλωμεν γειτονεῖσαι πρὸς τὴν ἀγαθὴν ὄλων τῶν ἄλλων κρατῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ συγχρόνως θα εὐρίσκοντο ἀπέναντι τοῦ προϋπολογισμοῦ 100 στόματα ἐλιγότερα καὶ ἰσοριθμοὶ γαστρονομικῶι σωλῆνες.

**

Ἀλλ' ἤλθε πάλιν ὁ κ. Ἀνδριγιάννης καὶ εὐρήσκων ὅτι ἡ αἰθουσα τῆς βουλευτικῆς ἐφαίνετο πολὺ κενή, με 150 βουλευτῆς, ὅτι ἂν τοὺς ἀνεβίβαζε πάλιν εἰς δύνανμιν διλοχίας, θα ἴδοντο μέσα εἰς τὸν μέγαν βουλευτικὸν πλῆθοςμὸν, νὰ καταρτίξῃ εἰκοζώτερα τὰ στελεχῆ τῶν ἡμετέρων ἔκρινεν ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τῆς προσφορῆς καὶ τῆς ζήτησεως, ὅσον περισσότερα στόματα ἀνοίγονται πρὸ τοῦ στόκου τῶν ρουφετιῶν, τόσον εἶνε εὐκολώτερον νὰ τοὺς προφθάνῃ με μικροτέρας μερίδας.

Τρόπος διάφορος, βλέπετε, τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι τὰ πράγματα, ἀλλὰ πολὺ φαίνεται, σαλερός, διότι εἶδεν ὅτι με τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπανεφέρεν ἐκ μόνης τῆς φιλοδοξίας τοῦ νὰ πράττῃ τὰ ἀντίθετα τοῦ Τρικοῦπαι, κινδυνεῖται νὰ φαγωθῆ καὶ αὐτός, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ πλῆθους. Δὲν ἐνθυμῆθη, ὡς φαίνεται, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐπιμεινωμεν καὶ πολὺ εἰς τὴν παρομοίωσιν, ὅτι πᾶσα ἐπιπίπτουσα ἀγέλη, ἀδιαφόρως τοῦ εἶδους αὐτῆς εἶνε τόσον περισσότερον ἐπικίνδυνος, ὅσον εἶνε πολυαριθμότερα.

Ἐδέξασε λοιπὸν νὰ ἀναγγεῖλῃ προχθὲς εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἀπεράσισε νὰ ἐφαρμοθῇ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν . . . τὴν παρακατάσιν.

Καὶ ἐπανερχεται πάλιν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, εἰς ὅσα κατεδίκασεν, ὅπως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ καρποῦ, ὅπως ἐπανῆλθεν εἰς τόσα ἄλλα χρησίμα πράγματα, κατὰ τῶν ὁποίων εἶχε ρίψει ἀφροῦς ρητορικῆς, καὶ καθ' ὃν εἶχε στρέψει τὸν καταργητικὸν αὐτοῦ πέλεκυν.

Διότι καλὴ εἶνε καὶ θεαματικώτατη καὶ ἀδάπανος εἰς ἐγκεφαλικὸν φωσφόρον σκέψων ἡ πολιτικὴ τοῦ πράττειν τὰ ἐναντία τῶν ἄλλων, ἀφοῦ εἶνε ἡ πολιτικὴ τῆς καταλίσεως. ἀλλ' εἰς τὸ τέλος καταλίγει καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη εἰς χρεωκοπίαν. — Ὅταν τὰ εἴδη κανεὶς ὅλα δὲν ἔχει ἐπειτα τί νὰ κάμῃ. —

Ἀνάγκη λοιπὸν ἀνοικοδομίσσεως. Καὶ ἐπειδὴ τὸ οἰκοδομεῖν δὲν εἶνε ἐξ ἑαυτοῦ εὐκόλον πρὸς τὸ καταλίγειν, διὰ τοῦτο ὁ κ. Ἀνδριγιάννης ζητεῖ νὰ ἀνευρίσῃ δι' ὅλους τοὺς κλάδους τὰ παλαιὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τοῦ Τρικοῦπαι, διὰ νὰ ἀναγεῖρῃ ἐκ νέου ἡ αὐτὴ κατεργεῖα.

Ἐκ τοῦτου ἀποδεικνύεται, ὅτι διὰ τῆς ἐξελίξεως ἡ πολιτικὴ τοῦ πράττειν τὰ ἐναντία τῶν προκατόχων, μεταμρφωνεταί εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ:

«Ράβε καὶ ἐγὼ, δουλεύει νὰ μὴ σοῦ λείπῃ».

Καὶ τῆς πολιτικῆς ταύτης ἀπεδείχθη ἐξοχὸς ἀριστοτέχνης ὁ κ. Ἀνδριγιάννης.

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΡΗΜΟΚΚΑΝΣΙ

Στὸν φίλο μου I. N. Γιουπάρι
Τῶν κέδρων πλέρω ἐρείπει καὶ στήνω ρημοκκλήσι
Κι' ἐμὲ τὸ δάκρυ ἀνοίγοντας τὸ δρόμο ἐνός γυαλοῦ
Τὴν ταξιδιάρικη ψυχὴ πονετικῆ ἐγὼ κλείσει,
Ποῦ ἀπὸ τὰ στήθη μου ἐφρευε, σὺν ὄνειρο, γι' ἄλλοδ...

**

Κ' εἶχε ἴσῃ ξένη ἡ ἐρημία πηλὴ παρατραπήσει,
Θωρῶντας τὸν Ἀύγερινὸ με τοῦ κοροδάλλου
Τὸ πλῆθος γλυκοκλήμα νὰ τῶν, πρὶν νὰ ὄσῃ
Ἐστὸν βόδων τὸ νανοῦσμα, ἴσῃν ὕπνο τοῦ Καλοῦ...

**

Μὴ με τὸ ψυχορρήγμα τοῦ κεντοῦ γλωσσίνης,
Ὅσο πιστέρι τοῦ Βοσιῦ ἴσῃν ἐκστειρά του ἀνάρτει,
Καὶ τίς φρεσῶδες τῆς, ἄκαρπῆς, ἀπλόνας πεθυμένῃ...

**

Κ' εὐθὺς, σὺν ροδούγισσο, ποῦχε τὸν Ἰλλιο νύστη,
Τὸ κέδρινο ἐκκλησάκι μου τρεχαντηράκι κένω,
Τὴν ἔρρησῆ μου τὴν ψυχὴ ἴσῃν Πάλαρος νὰ γένω !
Σπίστες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμῆ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιοσκία τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

σταλοῦν εἰς τὸ σπίτι δλο τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατάλληλον μεταφερῆσιν τῶν τριῶν τυχόντων οἱ ἴποιοι εἶχαν συνομάσει μετὰ τῆς μαμάς των ἐναντίον τοῦ βαλκαντιοῦ καὶ τῶν νεύρων τοῦ δυστυχῶς ραγιά των.

— Κοίταξε τὸ σκεπὸν νᾶνε ἐκλεκτὸ, γερὸ καὶ . . . φθνὸ ! Νὰ πᾶρῃ καὶ κουδουνάκια γιὰ τὰ ντόμινια ! Μὴ ξεχάσῃς καὶ τὰ φλωράκια γιὰ τὰ βλάχικα τοῦ κοριτσιοῦ. Πέρασε κι' ἀπὸ τὴν κουμπῆρα νὰ σοῦ δώσῃ τὰ βλάχικα τῆς Νίνιας γιὰ νὰ κόψω ἐπάνω σ' αὐτὰ, τὰ βλάχικα τοῦ κοριτσιοῦ μας ! . . . Κότταξε νὰ μὴ . . .

Ἡ ἐπιμηλητεία ἐτρέπη εἰς ἄτκατον φυγὴν διὰ νύπορῆσιν τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν διαταγῶν !

Τὸ βράδου ἔλουστικία εἰς τὸ σπῆτι. Ἡ κυρία μετὰ τῆς ὑπηρεστῆς κατεγίνοντο εἰς τὸ ρήψιμο τῶν ἐπισήμων ἐνδυμάτων τῆς παρουσίας. Ἡ ἐπιμηλητεία, διὰ Σουλτανικοῦ ἰσάδῆ, εἶχε καταδικασθῆ νὰ κόβῃ με τὸ ψαλίδι γλωσσάκια ἐπὶ τοῦ σκεπὸν καὶ νὰ γυρίξῃ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς, τὴν βόδον τῆς ραπομηχανῆς.

— Καὶ γιὰ θέσι ἐρρόντισες ;
— Σὺν ἐξίδρα . . .
— Σοῦ εἶπα οὔτε στήν ἐξέδρα, οὔτε σὲ ἀμάξι, οὔτε σὲ μπάλκων, οὔτε τὸ δρόμο νᾶνε !
— Ἄν ἤμπορούσαμε με κἀνὲν . . . ἀερόσταχο ! . . .
— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! . . .
— Ἡ τούλάχιστον ν' ἀνεβίναμε σὲ ποδήλατο ! . . .
Ἡ ἐπιμηλητεία τὴν νύκτα ἐκοιμήθη με μίαν

ἐλπιδά : Ὅτι ὁ Θεὸς ἐξ εὐσπλαγγίας, ἤμποροῦσε νὰ μακρύνῃ τὴν κατακτητικὰ σχέδια τοῦ θῆλεως αὐτοῦ Ναπολέοντος, διὰ κἀμμιας εὐεργετικωτάτης βροχῆς !

**

Κυριακὴ πρωί. Συνέχεια τῶν νυκτερινῶν βετινῶν.
— Ἐύπνα γράφομαι καὶ τρέμα νὰ μοῦ ἀγοράσῃς μιὰ πηγυ σκεπὸν ρῆξ γικτὶ δὲν ἔφθασε γιὰ τὸ ντόμινιο τοῦ μικροῦ ! . . . Καὶ καμπόσῃ κουδουνάκια ἄκομη ! Νὰ μοῦ τὰ στείλῃς ἀμέσως γιὰ νὰ προσβάσω νὰ τὰ ράψω !
Ἄπὸ τῆς ἐπτάμισου εἰς τὸν δρόμο. Τὰ μαγαζαῖα κλειστά ἀκόμη. Τί νὰ κάνω, Θεὲ μου ;
Ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα, ἴν καὶ ἀργά, ἀπεστάλησαν.
Ἄλλὰ θέσις ;
Βούτυρος εὐρέθη καὶ κῆψῃ. Κίποιος φίλος μου ἤμπορος μὲ προσέφεραν εὐγενῶς τὴν ἀριστεράν... βιτρίναν τοῦ μαγαζιῶ τοῦ.

— Ἡ γυναικία μου στή γυάλα ; ἐφώνηξα ἔμπλεως χερῶν. Ἐπὶ τέλους κῆψῃ εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις γιὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον μικροῦριόν μου !
Μίξ καὶ τέταρτον. Θριαμβευτικὴ ἐξοδος τῆς οἰκογενείας.
Τὴ παιδιὰ μπροστὰ με τὰ ντόμινια, κατόπιν ἡ ὑπηρεστῆ με τὴν μικρὴν βλάχοπούλαν, μετ' αὐτὴν ἡ κυρία